

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/362/2021
Identifikačné číslo spisu:	3814222682
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3814222682.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S.. C. E., narodeného N.X, H. T., J. XX/XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mgr. Karol Vlasák s.r.o., Trenčín, Jilemnického 2, proti žalovanému E. narodenému N., H. T. zastúpenému advokátom JUDr. Romanom Henčelom, Prievidza, G. Švéniho 8, o zaplatenie 1 702,32 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 5C/114/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. mája 2021 sp. zn. 17Co/38/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. januára 2020 č. k. 5C/114/2015-270 (v poradí druhým) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 702,32 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 1. júla 2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 12,56%.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že žalovaný znemožnil E.. Q. E., právnej predchodkyni žalobcu, užívanie spoločného vozidla. Tá v roku 2013 nevlastnila iné vozidlo a na základe zmluvy o nájme hnuiteľnej veci z 1. januára 2013, uzavretej so spoločnosťou Antares Risk, s.r.o., si zabezpečila motorové vozidlo, ktoré používala a za jeho užívanie uhradila na základe faktúry č. XXXXXXXX sumu 1 702,32 eura. E.. Q. E. a žalovaný ako podieloví spoluvlastníci predmetného motorového vozidla mali právo toto užívať v rovnakom rozsahu a pokiaľ žalovaný znemožnil v rozpore s právom druhej spoluvlastníčke, aby ho užívala aj ona, v dôsledku čoho bola táto nútená zaobstarat' si za odplatu iné vozidlo, má nárok na náhradu škody podľa ustanovenia § 420 ods. 1 a § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). S tvrdeniami žalovaného, že škoda právnej predchodkyni žalobcu E.. Q. E. nevznikla a doklady predložené žalobcom (rámcová zmluva o nájme vozidla, preberacie protokoly a faktúry) boli vyhotovené dodatočne, sa súd prvej inštancie nestotožnil, nakoľko mu bol predložený výpis z bankového účtu spoločnosti Antares Risk, s.r.o., z 30. decembra 2013, ktorý preukázal tvrdenia žalobcu, a ktorý žalobca nemohol dodatočne

„vyrobiť“. Keďže žalovaný na výzvu žalobcu zo 14. apríla 2014 v určenej lehote škodu nenahradil, dostal sa žalovaný s plnením do omeškania odo dňa nasledujúceho po uplynutí doby na dobrovoľné plnenie a žalobcovi vznikol aj nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. mája 2021 sp. zn. 17Co/38/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 387 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na splnenie predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú spoluvlastníkovi vozidla znemožnením užívania spoločnej veci, súd prvej inštancie správne uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi škodu. K tvrdeniu, že poškodená nemala záujem vozidlo užívať, ktoré žalovaný považoval za významné pre rozhodnutie o náhrade škody zohľadnil, že vzťahy poškodenej a žalovaného boli v rozhodnom období mimoriadne konfliktné a napäté v súvislosti s rozpadom ich manželstva a riešením rodičovských a majetkových práv po rozvode. Uvedené podľa odvolacieho súdu vyplýva aj z komplikovaného riešenia vzťahov k vozidlu, o ktorom napokon až súd rozhodol, že je spoločné. Aj z následného vyporiadania zrušeného podielového spoluvlastníctva k vozidlu bolo zrejmé, že ani jeden zo spoluvlastníkov nebol ochotný druhému nič platiť a obaja nedbali voľiť najmenej efektívny spôsob vyporiadania predajom spoločnej veci. Pokiaľ bolo vozidlo vo faktickej moci žalovaného, je uvedená zjavná nemožnosť dohody o užívaní spoločného vozidla pochopiteľným dôvodom, pre ktorý poškodená ani nedeclarovala záujem o užívanie vozidla. Za podstatnú okolnosť, pre ktorú poškodená nemohla užívať spoločné vozidlo odvolací súd považoval to, že vozidlo užíval výlučne žalovaný a sám s ním nadkladal a primárne tým poškodenej znemožnil užívanie spoločného vozidla. To, že vozidlo nemalo uzatvorené PZP nevytváralo pre poškodenú prekážku jeho užívania, pretože PZP mohla kedykoľvek uzavrieť, pokiaľ by jej riadne užívanie vozidla žalovaným ako druhým spoluvlastníkom bolo umožnené. Nezaujem o užívanie spoločného vozidla poškodenou vychádzal teda z toho, že žalovaný jej znemožnil užívanie vozidla tým, že faktickú moc nad vozidlom vykonával výlučne on a vozidlo odmietal sprístupniť. Prvotnou príčinou, pre ktorú poškodená neužívala spoločné vozidlo a potrebu vozidla riešila vypožičaním iného vozidla tak bolo to, že užívanie spoločného vozidla jej žalovaný znemožnil, čím bola daná jeho zodpovednosť za škodu, ktorú znemožnením užívania vozidla poškodenej spôsobil. K námietke žalovaného, že požičanie vozidla poškodenou od žalobcu, jej brata bolo vykonštruované uviedol, že je pre užívanie požičaného vozidla v roku 2013 neopodstatnená. Z nerozporovaných skutkových záverov súdu prvej inštancie bolo zrejmé, že poškodená zaplatila uplatňovanú sumu na účet spoločnosti svojho brata, od ktorej mala vozidlo požičané a urobila tak na základe riadne vystavenej faktúry. Akokoľvek by bolo možné v rámci súrodeneckého vzťahu poškodenej očakávať inú formu pomoci, z uvedených dôkazov bolo zrejmé, že v roku 2013 to bolo vypožičanie vozidla za odplatu. V inom rýdzo obchodnom vzťahu by poškodená mohla užívať cudzie vozidlo jedine za úhradu, preto nie je dôvodné namietat' odplatosť požičania vozidla od rodinného príslušníka, pokiaľ bola odplata za užívanie aj riadne uhradená. Na tom nič nemení ani to, že požičanie vozidla za odplatu mohlo byť medzi súrodencami dohodnuté a realizované aj s vedomím následného domáhania sa náhrady plnenia voči žalovanému.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), jeho prípustnosť odôvodnil v zmysle § 420 písm. f) CSP tým, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3.1. Dovolateľ odôvodnil podanie dovolania tým, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd neakceptovali jeho tvrdenia a navrhované dokazovanie, ktorými mienil preukázať, že spor je vykonštruovaný žalobcom ako pomsta za to, že v inom súdnom konaní bola zamietnutá žaloba E.. Q. E., sestry žalobcu, o určenie, že predmetné motorové vozidlo patrí do jej výlučného vlastníctva. K podmienkam zodpovednosti za škodu v danom prípade uviedol, že nebolo preukázané jeho konanie v rozpore so zákonom, keď poškodená E.. Q. E. v danom čase nemala záujem o vozidlo, k čomu poukázal na zápisnicu z pojednávania na Okresnom súde v Prievidzi v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/5/2012 zo 14. februára 2013, na ktorom jej právny zástupca uviedol, že má záujem len o vydanie vozidla a v prípade, ak by vozidlo malo patriť do podielového spoluvlastníctva s ním, o vozidlo záujem nemá, navyše v tomto

konaní potvrdila, že nemá záujem vozidlo užívať a žiada len o to, aby jej bolo umožnené každý piatok v párnom týždni ho skontrolovať. Za podstatné ďalej považoval aj posúdenie toho, že v danom čase, práve z dôvodov spôsobených E.. Q. E., ktorá neuhradila zákonné poistenie a nenechala vykonať technickú kontrolu vozidla, sa vozidlo stalo dočasne nespôsobilým na prevádzku na pozemných komunikáciách, čo súdy absurdne vyhodnotili tak, že on zavinil to, že E.. Q. E. nemohla vozidlo užívať. Konštatovanie súdu, že v rozpore s právom bránil E.. Q. E. v užívaní spoločnej veci, následkom čoho jej vznikla škoda (náklady na požičanie vozidla), nevyplýva z vykonaného dokazovania a v konaní to nebolo objektívne preukázané. Zdôraznil, že E.. Q. E. ho v roku 2013 nevyzvala, aby jej umožnil v rozsahu jej podielu vozidlo užívať.

3.2. Dovolateľ ďalej namietal, že žalobca v konaní uvádzal tvrdenia a predkladal dôkazy, ktoré sa neskôr ukázali ako nepravdivé, napr. v časti rozšírenej žaloby, v ktorej si žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody z rovnakého dôvodu za rok 2015 vo výške 2 194,68 eura, napriek tomu, že v iných súdnych konaniach predložil zmluvu o bezplatnom vypožičaní vozidla platnú od 26. mája 2014 do 23. júna 2016, na čo poukazoval v konaní. Za povrchné považoval hodnotenie vykonaného dokazovania odvolacím súdom, ktorý konštatoval, že spor bol výsledkom vyhrotených vzťahov s E.. Q. E. v súvislosti s rozpadom ich manželstva a riešením rodičovských a majetkových práv po rozvoze, hoci s E.. Q. E. manželmi nikdy neboli. Podľa dovolateľa mu súd prvej inštancie ako aj odvolací súd uvedeným procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a rozhodnutie je tak v rozpore s ustanovením § 215 ods. 1 a ods. 2 CSP najmä v tom, že v konaní preukázal, že niektoré žalobcovom predložené dôkazy časovo nekorešponujú, z čoho vyplýva, že museli byť dodatočne vyrobené a napriek tomu boli súdmi vyhodnotené ako hodnoverné a zákonné. Z vykonaného dokazovania podľa neho vyplynulo, že samotné konanie poškodenej, ktorá odmietala užívanie spoločnej veci, neurobila žiaden právny úkon, aby sa k vozidlu dostala, neprejavila o oň záujem, ani keď s ním mohla disponovať, a preto nemôže požívať právnu ochranu, nakoľko výkon jej práva je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ).

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolateľ v ňom neuviedol argumenty, z ktorých by vyplývalo, že mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva, resp. že by miera takéhoto porušenia jeho procesných práv znamenala nespravodlivosť celého konania, nakoľko podľa neho smeruje k nesprávnemu postupu súdu pri vykonávaní dokazovania a hodnoteniu jeho výsledkov, pričom právo dožadovať sa vyhodnotenia dôkazov spôsobom, ktorý je v súlade s požiadavkou strany, ktorá dôkaz navrhla, nie je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady na to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že tato nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

7.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne

čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

7.2. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

7.3. Dovolanie nie je opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu SR zn. IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) uvádzanom v § 420 písm. f) CSP, nie pri dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 CSP.

7.4. V dôsledku uvedenej viazanosti (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná neutralita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

8. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania v danej veci vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní tvrdí, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces došlo v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia ním predloženej zápisnice z pojednávania Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/5/2021 zo 14. februára 2013, nedostatočného zistenia skutkového stavu veci a v tejto súvislosti i k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, je treba k tomuto uviesť, že podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne vyznievajúce tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave súdmi, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/26/2017, sp. zn. 4Cdo/56/2017, sp. zn. 5Cdo/90/2017, sp. zn. 8Cdo/187/2017).

11.1. V posudzovanom prípade obsah dovolania a samotného spisu nedáva podľa dovolacieho súdu podklad pre záver, že súdy nižšej inštancie by svojím postupom založili procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Už súd prvej inštancie sa zaoberal vyjadreniami E.. Q. E., resp. jej právneho zástupcu, na pojednávaní pred Okresným súdom Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/5/2012 k možnostiam vyporiadania spoluvlastníctva k predmetnému vozidlu, jeho užívania a hospodárenia s ním. Odvolací súd tak isto bral pri rozhodovaní do úvahy okolnosť, že E.. Q. E. nevyjadřila záujem užívať vozidlo v súvislosti so zisteniami o komplikovanom vzťahu so žalovaným, ktorý s predmetným motorovým vozidlom nakladal sám. Dovolateľ v dovolaní neuviedol, ktoré ďalšie dôkazy ním navrhnuté v konaní by nižšie súdy nevykonali, a teda dovolací súd nezistil vadu zmätočnosti spočívajúcu v nevykonaní navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu a ktorý by bolo možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

12. Dovolací súd pri dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f) CSP nepreskúmava právne posúdenie veci. Na tomto mieste sa žiada pripomenúť, že neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení, nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov a právneho posúdenia veci súdom nebola je považovaná za dôvod zakladajúci vadu zmätočnosti podľa § 237 písm. f) OSP (rozhodnutia zverejnené pod R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000, zn. R 24/2017) a nie je tomu tak ani v súčasnej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Uvedené vyplýva predovšetkým z toho, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie a nie dovolací súd, ktorý je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 6/2018). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, sp. zn. I. ÚS 50/04, sp. zn. I. ÚS 98/97, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. II. ÚS 251/03).

13. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietal aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom i súdom prvej inštancie (napr. absencia jeho protiprávneho konania a škody v dôsledku nemožnosti užívania spoločnej veci spoluvlastníčkou a príčinnej súvislosti medzi nimi). K tomuto odvolací súd uvádza, že právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 420 CSP, ale ani v § 432 ods. 2 CSP.

14. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného, ktorý namietal vady zmätočnosti v danej veci

podľa § 420 písm. f) CSP odmietol ako neprípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP.

15. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu, keďže výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniť žalovaný (§ 256 ods. 1 CSP).

16. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.